

то ще бжде атакувано, но и защищавано и най-послѣ правата му кауза ще възтържествува.

Ако ли пъкъ то държи властта въпрѣки това болшинство, никакви ограничения на печата не ще спасятъ дѣлата му отъ критика. Въ Франция прѣд-революционната власть бѣше прѣдвидѣла смъртни наказания противъ журналисти, но революцията не се спрѣ нито прѣдъ най-голѣмитѣ ограничения на свободитѣ. Тѣзи ограничения само я ускориха.

Вънъ отъ това, че печатътъ трѣбва да бжде свободенъ въ такъвъ смисълъ, щото да не става монополъ на нѣколцина само, т. е. свободенъ отъ прѣдварителни гаранции, изключителни данѣци, цензури и пр.; за да стане истински органъ на общественото мнѣние, необходимо е той да бжде и политически свободенъ. Въ такъвъ само случай печатътъ ще може да подлага дѣлата на правителството на строга и дѣйствителна критика.

Никоя власть въ конституционната държава нѣма правото да лишава пресата отъ таза ѝ свобода, защото това би значило да лиши гражданитѣ отъ правото имъ взаимно да се освѣтляватъ върху хода на държавнитѣ работи, да вземагъ участие ве живота на самата държава.

Не гражданитѣ трѣбва на сила да се приучатъ къмъ такава или инаква власть, а властта е длъжна да се вслушва въ тѣхнитѣ искания и да се прѣкланя прѣдъ ясно формулиранитѣ тѣхни справедливи и законни желаня